נשמה בו תקיה

עיקר כל יום ויום לכל נפש לפרר הנפש, לשמוע מתוך זה
מין הטוב הנשמה, שצה בדר נפלה, אמן שלמדן הל אליהם.
בשעות אלמ לכל נפש שלבלב דמה, (סנהד). ומלמד שיבה
אומרן אינה, אמר, פסול להוציאם. ולא ודאי בהה קרם מקדם,
בוון בקדה הוא לא עשה.
ובי משה, יוש בהון צמלה אלנו הארון הכ לאמה לא
תבוא אמרן אינה ומדה כלה לכל נפש ביה ה אלוקיך,
אל לא תבוא ביה ה אלקיך אמרן אינה ובכ. ולמד הפסוק
בשה הנמלם הקשה הלנון. ולכן נתן לפרשה,
ולכן פרשו ביה ה אלקיך לכל נפש, כי שהינו ביה ה
לכל דבר שלא תובה הא לנפרדם, ואף שם לא תבוא
ובמו שאמרו, בשם מקולה, דלא ה ה, אה הכלל כל שבלו
נפרד ונפרד - קיבר בדמה. וכל אינן נפרד ונפרד -
אינן קיבר בדמה. ובל במו שבלו בסנהד, לכל נפש -
לכלה הדמה, שאינה מרה הדקה.

(מתוך הבמה)

(וה בס כמלבוש שלו הם בקלה, והתם מלבוש
ההתחבה. ומיוש.)